U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Vodafone Czech Republic a.s.**, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5, zast. Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2015, č. j. ČTÚ-12 903/2010-603/II., za účasti osoby zúčastněné na řízení: **O2 Czech Republic a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, č. j. 9 A 84/2015 - 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Dolečka, advokáta se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 23. 12. 2009, č. j. 92 152/2008-606/XXVII.vyř., rozhodl ve sporu žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení o zaplacení částky 190 624 398,30 Kč za přenesená telefonní čísla ze sítě osoby zúčastněné na řízení do sítě žalobkyně za období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 tak, že uložil žalobkyni povinnost zaplatit osobě zúčastněné na řízení částku 41 895 187,60 Kč spolu s úroky a zamítl návrh osoby zúčastněné na řízení co do částky 148 729 210,70 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozklad, kterému Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 31. 3. 2010, č. j. 12 903/2010-603, částečně vyhověla tak, že uložila žalobkyni povinnost zaplatit osobě zúčastněné na řízení částku 41 895 187,60 Kč, avšak bez příslušenství. Toto rozhodnutí žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení napadly žalobami, které Městský soud v Praze

(dále jen „městský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 13. 11. 2013, č. j. 5 A 147/2010 - 115. Proti tomuto rozsudku podaly žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení kasační stížnosti, o kterých Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 9. 2014, č. j. 6 As 152/2013 - 108, rozhodl tak, že kasační stížnost žalobkyně zamítl a kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení vyhověl a rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; městský soud následně rozsudkem ze dne 14. 11. 2014, č. j. 5 A 147/2010 - 135, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný pak v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozklad žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že v dané věci rozhoduje již potřetí, neboť jeho původní zamítavé rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem NSS č. j. 6 As 152/2013 - 108. Optikou právního názoru vysloveného v tomto rozsudku městský soud posoudil rovněž žalobní námitky žalobkyně a dospěl k závěru, že nejsou důvodné. Městský soud zopakoval svůj dřívější závěr založený na citovaném rozsudku NSS, že závazkový vztah mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení vznikl již zpracováním kvalifikované žádosti zákazníka o přenos telefonního čísla. Prodlení žalobkyně proto nastalo ve vztahu k platbám jednotlivých faktur vždy v den následující po jejich splatnosti, nikoliv až po vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí žalovaného, a proto také k tomuto okamžiku vznikly úroky z prodlení. Protože žalobkyně v prvním okruhu žalobních námitek pouze opakovala námitky, které byly již v předchozích rozhodnutích správních soudů vypořádány, a netvrdila žádné konkrétní důvody, pro které by se měl městský soud od dřívějších závěrů odchýlit, neshledal tyto námitky důvodnými.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Přiznáním úroků z prodlení ode dne splatnosti dokladů vystavených osobou zúčastněnou na řízení je stěžovatelka sankcionována za svou pasivitu. Mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou na řízení však nebyl za účelem poskytování služby přenosu telefonních čísel uzavřen dodatek ke smlouvě o propojení, jímž by byla podle § 55 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), sjednána cena za propojení v souvislosti s poskytováním této služby. Stalo se tak v důsledku pasivity osoby zúčastněné na řízení, nikoliv stěžovatelky, která se uzavření dodatku musela domáhat postupem podle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. S ohledem na rozdíly mezi částkou požadovanou za přenos telefonního čísla stěžovatelkou, částkou požadovanou osobou zúčastněnou na řízení a částkou přiznanou rozhodnutím žalovaného, nemohla stěžovatelka ani kvalifikovaně odhadnout výši svého závazku a vyhnout se jeho uhrazením vzniku úroků z prodlení. Nárok na úroky z prodlení proto mohl vzniknout nejdříve právní mocí rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v opačném případě by totiž jeho vznik byl v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku ve smyslu § 265 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku.

[5] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že projednávaná věc byla již jednou Nejvyšším správním soudem přezkoumávána a městský

soud byl názorem Nejvyššího správního soudu vázán, kasační stížnost je proto ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, neboť jde v pořadí již o druhou kasační stížnost v dané věci a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno NSS. Opakovaná kasační stížnost je přípustná pouze tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS, a v případech, kdy NSS zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, anebo nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS).

[7] Je tomu tak proto, „*aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“ (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Vysloveným právním názorem je tudíž vázán nejen krajský soud, ale také sám NSS (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod. č. 1723/2008 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že smyslem citovaného ustanovení je vyloučit, aby se NSS opakovaně zabýval již vyřešenou otázkou, není podstatné, zda v předchozím řízení před NSS vystupoval na straně stěžovatele stejný účastník, „*poněvadž soudní řád správní ve svém ustanovení § 104 odst. 3 vychází toliko z procesní situace, kdy kasační soud v dané věci již rozhodl, rozhodnutí správního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž správní soud ve věci opětovně meritorně rozhodl s přihlédnutím k závaznému právnímu názoru, vyslovenému ve zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu; lhostejno přitom, který účastník řízení se kasace původního rozhodnutí správního soudu domohl.*“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2240/13). Nepřípustnost se konečně neuplatní také tehdy, je-li kromě rozhodnutí krajského soudu zrušeno také rozhodnutí žalovaného a ten následně vydá v téže věci nové rozhodnutí, proti kterému žalobce brojil novou žalobou (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 46 Af 35/2015 - 27, publ. pod č. 3732/2018 Sb. NSS).

[8] V projednávaném případě se nejedná o žádnou z výše uvedených výjimek z nepřípustnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Rozsudkem č. j. 6 As 152/2013 - 108 nedošlo ke zrušení původního rozhodnutí městského soudu pro některý z důvodů předvídaných usnesením rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 - 165, ale pro nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatelka zároveň nenamítala, že by se městský soud odchýlil od právního názoru vyjádřeného v rozsudku NSS č. j. 6 As 152/2013 - 108, ani že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný či že by se městský soud dopustil procesního pochybení; městský soud ostatně neprováděl žádné nové důkazy a rozhodoval bez jednání. Podstatou stěžovatelčiny argumentace je naopak pouze polemika se závěry rozsudku č. j. 6 As 152/2013 - 108. Stěžovatelka totiž tvrdí, že nemůže být sankcionována za pasivitu osoby zúčastněné na řízení, v důsledku které nebyl uzavřen dodatek ke smlouvě o propojení, v němž by byla sjednána cena za přenos telefonních čísel, a že zároveň nemohla odhadnout výši svého závazku vůči osobě zúčastněné na řízení a zaplacením této částky se vyhnout úrokům z prodlení. Svou argumentací chce přitom docílit toho, aby byly úroky

z prodlení počítány teprve od právní moci prvostupňového rozhodnutí žalovaného. NSS nicméně v rozsudku č. j. 6 As 152/2013 - 108 uvedl, že „*není sporu o tom, že tento právní (závazkový) vztah vznikající v souvislosti se službou přenositelnosti čísel je vztahem úplatným (srov. čl. 12 a 13 OOP). Nelze tedy souhlasit s městským soudem v tom, že závazkový vztah do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí kvůli absenci dohody stran o ceně služby vůbec neexistoval a platební povinnost stěžovatelky a) tak byla konstitutivně stanovena až napadeným rozhodnutím.* […] *Závazkový vztah mezi stěžovatelkami související se službou přenositelnosti čísel tedy vznikl nikoli jejich dohodou, ale již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. Dohoda obou operátorů (potažmo vydání napadeného rozhodnutí) mohla hypoteticky změnit pouze část obsahu (např. výši ceny) tohoto závazkového vztahu, avšak na samotný vznik (či zánik) tohoto vztahu neměla a nemohla mít vliv, neboť ani vzájemnou dohodou stran se operátoři nemohli povinnosti zajistit službu přenositelnosti čísel zprostit.* […] *Pokud mezi městským soudem ani účastníky nebylo sporu o tom, zda stěžovatelka b) měla povinnost zajistit službu přenositelnosti telefonních čísel, pak není zřejmé, z jakého důvodu do doby právní moci napadeného rozhodnutí neexistovala odpovídající povinnost stěžovatelky a) za tuto službu poskytnout peněžité protiplnění.* […] [B]*ylo-li zřejmé, že v souvislosti s poskytováním služby přenosu telefonních čísel rovněž existovala platební povinnost, není možné akceptovat, aby vědomá rezignace na tuto povinnost byla bez jakéhokoli ekonomického důsledku pro strany závazku.* […] *Samotná existence platební povinnosti předmětem sporu mezi stěžovatelkami nebyla; sankčním důsledkům úroků z prodlení se tedy mohla stěžovatelka a) vyhnout tím, že by zaplatila alespoň část stěžovatelkou b) požadované peněžité částky, která by dle jejího mínění odrážela zákonná pravidla pro určení ceny za službu přenositelnosti čísel (§ 55 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích).*“ (podtržení doplněno soudem). Nejvyšší správní soud se tudíž již v tomto rozsudku závazně vyslovil ke všem otázkám, které stěžovatelka nyní v kasační stížnosti nadnesla, tedy jak k právům a povinnostem účastníků právního vztahu vznikajícího v souvislosti se službou přenositelnosti čísel, tak k okamžiku vzniku povinnosti poskytnout peněžité protiplnění za poskytnutí této služby, k důsledkům nesplnění této povinnosti a ke způsobu, jak se těmto důsledkům vyhnout.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřípustná.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož kasační stížnost byla odmítnuta.

[11] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá.

[12] Podle § 10 odst. 3, věty poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovatelce k rukám jejího zástupce. Lhůta k vrácení

soudního poplatku a přeplatku na poplatku vyplývá z § 10a odst. 1 téhož zákona, dle kterého je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatku, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu